

Listy

Listy

Listy Ason-klubu, **krásně informační** bulletin nejen pro mladé a nezavedené autory západních Čech. Ročník XXXV, 2026, letos Listy č. 2 (od r. 1992 až dosud už Listy č. 329) z 30. 1. 2026. Stran 8, náklad 240 výtisků. Redakce: Helena Šlesingerová. Vydal Ason-klub Knihovny města Plzně, p. o., jako barevné bříško Plže č. 2/2026 za laskavého přispění Města Plzně. **N e p r o d e j n ě !**

MILÍ PŘÁTELÉ...

*„Potřebujeme podstatně nový způsob myšlení,
jestliže má lidstvo přežít.“*

(Albert Einstein)

*

BYLO NEBYLO

...V rámci přeshraničního literárně-fotografického projektu *Stopy / Spuren* proběhla v režii Střediska západočeských spisovatelů v kavárně Foyer v prostorách DEPO2015 od 18. 12. 2025 do 18. 1. 2026 putovní výstava, ke které Spolek německých spisovatelek a spisovatelů, regionální skupina Východní Bavorsko, v nakladatelství Verlag Kern v Řezně vydal doprovodnou publikaci. Mezi 22 autory jsou v ní z české strany zastoupeni **Václav Gruber**, **Milena Hasalová**, **Jiří Hlobil**, **Markéta Jansová**, **Tamara Kopřivová**, **Eliška Mauleová**, **Jitka Prokšová**, **Gabriela Špalková**, **Vlasta Špinková**, **Eva Válková** a **Marek Velebný**. Fotografie tří německých fotografů v knize doplňují snímky Evy Hubatové.

Před Vánocemi se také objevila nová drobná sbírka **Evy Válkové** *Uhlíky podzimu* (Plzeň: Koniáš, 2025) s grafikami Jiřího Posledního, která má pouhých 16 stran.

Stříbrský rodák **Vratislav Maňák** koncem loňského roku knižně publikoval v pražském nakladatelství Karolinum odbornou studii *Orchestrace jedné denunciaci*. Pojednává v ní okolnosti tiskové kampaně proti **Jaroslavu Seifertovi** a jeho *Písni o Viktorce*.

Knihovna města Plzně v Pro libris již stihla vydat první letošní Ulitu, a to univerzitní prózu **Markéty Jansové** *Svět je stále malý*, svým názvem vtipně parafrázující název univerzitního románu nedávno zesnulého oblíbeného autora Jansové **Davida Lodge** *Svět je malý*. Není bez zajímavosti, že názvy všech kapitol parafrázují názvy dalších známých románů různých autorů. 78. svazek edice Ulita ilustrovala Soňa Brabencová.

Středisko západočeských spisovatelů na členské schůzi 8. ledna 2026 odhlasovalo změny stanov. V čele spolku nadále nestojí předseda, ale tříčlenný výbor. Dosavadní předsedkyni Milenu Hasalovou, která odstoupila z vlastního rozhodnutí, tak nově nahradila trojice **Eva Válková, Gabriela Špalková a Jiří Hlobil.**

*

(NEJEN) LITERÁRNÍ POZVÁNKY

*** V pátek 6. února 2026 v 10:00 hodin** Knihovna města Plzně zve do Obvodní knihovny Lochotín (Studentská 22) na program pro nejmenší Čteme, čteme pohádku. Vstup volný.

*** V pátek 6. února 2026 v 10:00 hodin** Knihovna města Plzně zve do Obvodní knihovny Slovany (Táborská 24) na Čtení pro nejmenší. Vstup volný.

*** V pátek 6. února 2026 v 10:00 hodin** Knihovna města Plzně zve do Ústřední knihovny pro děti a mládež (B. Smetany 13) na Čtení pro nejmenší. Vstup volný.

*** V pátek 6. února 2026 v 10:00 hodin** Knihovna města Plzně zve do Knihovny Vinice (Hodonínská 55) na Čtení pro nejmenší. Vstup volný.

*** V úterý 10. února 2026 v 17:00 hodin** Západočeská galerie v Plzni zve do Přednáškového sálu Výstavní síně „13“ (Pražská 13) na pořad Do světa české poezie. Z tvorby českých básníků 20. století – **Jaroslava Seiferta, Vítězslava Nezvala, Jana Skácela, Josefa Kainara** a dalších. Účinkuje Poetické divadlo. Vstupné 25,- Kč.

*** Ve středu 11. února 2026 v 18:00 hodin** Knihovna města Plzně zve do Obvodní knihovny Lochotín (Studentská 22) na besedu se Štěpánem Javůrkem o knihách, o Krušných horách a o cestovatelských zážitcích. Vstupné 70,- Kč.

*** V pátek 13. února 2026 v 10:00 hodin** Knihovna města Plzně zve do Obvodní knihovny Lochotín (Studentská 22) na program pro nejmenší Čteme, čteme pohádku. Vstup volný.

*** V pátek 13. února 2026 v 10:00 hodin** Knihovna města Plzně zve do Obvodní knihovny Doubravka (Masarykova 75) na Čtení pro nejmenší. Vstup volný.

*** V pátek 13. února 2026 v 10:30 hodin** Knihovna města Plzně zve do Obvodní knihovny Bory (Klatovská tř. 109) na Čtení pro nejmenší. Vstup volný.

*** V pondělí 16. února 2026 v 16:30 hodin** Knihovna města Plzně zve do foyer Polanovy síně (B. Smetany 13) na vernisáž malé panelové výstavy Z historie plzeňského obchodu a průmyslu. Inspirováno stejnojmennou knihou **Ladislava Lábk**a, z materiálů Stanislava Bukovského a Miloslava Krista. Vstup volný. (Výstava potrvá do 27. 3. 2026.)

*** V pondělí 16. února 2026 v 17:00 hodin** Knihovna města Plzně zve do Polanovy síně (B. Smetany 13) na program s názvem Původ a budoucnost kapitalismu. Antropolog a historik **Ivo T. Budil** představí svou novou knihu Dějiny kapitalismu I.: Latentní a manifestní kapitalismus při zrodu moderního světa, v níž se zabývá nejen minulostí, ale též dalšími vyhlídkami naší civilizace. Vstup volný.

*** V pátek 20. února 2026 v 10:00 hodin** Knihovna města Plzně zve do Obvodní knihovny Lochotín (Studentská 22) na program pro nejmenší Čteme, čteme pohádku. Vstup volný.

* **V pátek 20. února 2026 v 10:00 hodin** Knihovna města Plzně zve do Knihovny Vinice (Hodonínská 55) na Čtení pro nejmenší. Vstup volný.

* **V úterý 24. února 2026 v 18:00 hodin** Knihovna města Plzně zve do Obvodní knihovny Skvrňany (Macháčkova 28) na večer s básníkem a violoncellistou **Janem Škrdlíkem** Poutník mezi sedmi nebi: Poezie, hudba a návrat ke skutečné realitě. Vstupné 160,- Kč / 100,- Kč (studenti, důchodci).

* **V pátek 27. února 2026 v 10:00 hodin** Knihovna města Plzně zve do Obvodní knihovny Doubravka (Masarykova 75) na Čtení pro nejmenší. Vstup volný.

* **V pátek 27. února 2026 v 10:00 hodin** Knihovna města Plzně zve do Obvodní knihovny Lochotín (Studentská 22) na program pro nejmenší Čteme, čteme pohádku. Vstup volný.

* **V pátek 27. února 2026 v 10:30 hodin** Knihovna města Plzně zve do Obvodní knihovny Bory (Klatovská tř. 109) na Čtení pro nejmenší. Vstup volný.

* **Ve čtvrtek 26. února 2026 v 10:00 hodin** Knihovna města Plzně zve do Centra robotiky (Cukrovarská 2996/23) na další Wikiklub. Společné psaní Wikipedie. Vstup volný.

*

PRÓZA

Redaktorka Plzeňského literárního života Jana Horáková se tímto upřímně omlouvá panu Ondřeji Holému za to, že jeho povídku Špinaví holubi, dobré kakao zařadila do lednového čísla Plže v neúplném znění. K nedopatření došlo při přepisování textu ze strojopisu – dovětek povídky bohužel zůstal na druhém (přilepeném) listě v eurodeskách. Naštěstí se autor ozval... (26. 1. 2026)

*** ONDŘEJ HOLÝ: Špinaví holubi, dobré kakao**

Seděl v bílém županu a pozoroval špinavé holuby na protější římse domu č. 25. Bylo jich tam snad patnáct nebo šestnáct, šedých a utahaných ptáků snících o rohlíku. Drobně ospale vrkali, probouzeli se stejně jako celé město. Právě přicházel nový den s nabídkou nových možností a starých problémů. On věřil, že dnes je dobrý den, dnes to dokáže, cítil to. Bydlel v bytě klasické rodinné velikosti. Bydlel tu celý život a bydlel tu sám. Už je to tři roky, co mu zemřela matka.

„Jdu jenom nakoupit, zlato. Udělám ti dobrou večeři,“ řekla.

„Ano, mami...“

Pak zabouchla dveře. Ten, co to viděl, řekl, že „tam šla nějaká ženská, nesla si tašku, igelitku z Tesca, no a jel taxík a asi ji neviděl nebo co...“ Pohřeb se konal za přítomnosti jeho, sousedky a dvou kamarádek ze školní jídelny, kde pracovala. Krátký obřad. Oni dva nikdy neměli moc přátel. Nebylo to tím, že by byli nějakí protivní nebo nepřátelští. Zkrátka měli jeden druhého a tak jim to vyhovovalo. To se občas stává.

Přešel ke sporáku a udělal si kakao. (Měl svůj hrnek, který dostal od mámy k narozeninám před čtyřmi roky. Bylo na něm napsáno „Dobré ráno, zlato“. Tohle byla věta, která ji přesně charakterizovala. Vždy řekla „Dobré ráno, zlato“ a vždy dělala to nejlepší kakao.) Vrátil se k oknu a díval se ven. Všechno už bylo v plném proudu. Přeplněné tramvaje jezdily v ranní špičce. Někdo šel do školy, někdo šel pozdě do práce (někdo se těšil na puntíkový hrnek) a někdo se na to díval z okna.

Dnes už to zvládne. Tahle věta se mu v mysli pořád opakovala. Včera večer si nastavil budík na 1:00. Připravil si šroubovák a šel spát kolem desáté. Budík ho spolehlivě probudil. Vylezl

z postele v proužkovaném pyžamu a strčil nohy do domácích bačkor. Vstal z postele, z nočního stolku si vzal šroubovák a šel ke dveřím svého bytu. Odemkl je, pomalu otevřel a vykoukl opatrně ven. Ticho. Nikdo tam nebyl. Mírně si oddychl. Vylezl z bytu a udělal svou práci. Za pět minut se vrátil zpátky se šroubovákem v jedné ruce a se třemi šrouby v druhé.

Venku bylo krásně. Pustil si rádio. Český rozhlas, ten byl jeho oblíbený. Hráli nějakou písničku s textem:

říkali, neboj se
holky na klíně,
kdo nezkusí, ten nepozná,
co může se stát, může se stát...

„Neboj se holky na klíně, ha...“, ušklíbl se. Co se týče zkušeností se ženami, tak těch opravdu neměl moc. Od té doby, co žije bez mámy, měl pouze dvě schůzky. Na každé z těch schůzek se od svých potencionálních partnerek něco nového dozvěděl. Obě si je pojmenoval podle toho, co mu řekly. První se jmenovala „jsem rozvedená, ale myslím, že to s ním dám zase dohromady“. A jméno druhé bylo: „jsi fajn kluk, fakt fajn... opravdu“, pak řekla, že si jde zatelefonovat a už jí nikdy neviděl. Nevěděl, čím to je. No dobře, není ten nejhezčí a nejzábavnější kluk ve městě, ani není bohatý. Ale průměrní lidé mají snad taky šanci někoho najít. Právě proto, že jsou průměrní, tak by ta šance měla být velká. Okolo průměru se vždycky pohybovalo hodně lidí.

Podíval se na hodinky – 8:06. Ano, už je čas. Otevřel svou skříň. Sundal si pyžamo. Oblékl si tmavě modré džínky a zelené vytahané triko. V předsíni obul boty a vyšel před byt. Zamknul. Popošel dva metry. Stál před zábradlím. Rozklepal se. Vzápětí začal sám sebe potichu uklidňovat. Bezpečnostní šroubky přece v noci odšrouboval.

„Všechno je v pořádku, nic se nemůže stát.“ Zavřel oči. Po minutě se přestal klepat. „Všechno je v pořádku...“, opakoval. Sednul si stranou na zábradlí. Mělo osm metrů. Dosud nepřekonaných osm metrů. Nohy měl dvacet centimetrů nad schody. Chytnul se oběma rukama zábradlí, jednou vpředu k levému boku a druhou k pravému.

„Kdo nezkusí, ten nepozná...“, řekl s chvějící se zvědavostí v hlase. Zavřel oči, povolil ruce... a sjel zábradlí. Oči otevřel těsně před koncem zábradlí, rozpráhl ruce a bezpečně dopadl. Dokázal to. Zalil ho neuvěřitelný pocit štěstí a vlastní pýchy. Zkrátka to dokázal.

Zopakoval to ještě asi osmkrát. Pak šel zpátky do bytu, převlékl se do pyžama, oblékl si bílý župan, udělal si další kakao, sedl si k oknu a pozoroval špinavé holuby na protější římse domu č. 25.

*

ROZHOVOR

*** IVO FENCL: „Měl jsem závislost na pobytu v knihovně.“ Rozhovor s Ondřejem Kleknerem**

Ondřej Klekner (<https://zaspis.webnode.cz/ondrej-klekner/>) je spisovatel a učitel. Narodil se v říjnu 1976 jako (pyšný) Plzeňák, ale v Rokycanech: maminka sekala dříví ve Strašicích a miminko nestačila dopravit do porodnice k Mulačům.

„Pak jsem rostl do výšky,“ konstatuje Ondřej Klekner, „a neustále se ptal, jak se vysloví které písmenko.“ Budoucí generace, dodejme, si budou možná pamatovat, že první věta, již k překvapení přítomných četl nahlas v ranním trolejbusu plném lidí, zněla „Mír všem dětem.“

Ondřej Klekner ale pokládal ve veřejné dopravě ovšem i zajímavé dotazy. Třeba: „Babičko, je tohle černocho, nebo cikán?“ Zřejmě to v jeho očích nebylo.

Následkem onemocnění průdušek a závazku vytvořit Ondřeji idylické dětství odešla rodina ze města, i trávil mládí na venkově a mimo jiné zjistil, jaké je skákat do balíků slámy a že autobus jezdí pouze dvakrát denně. Gymnázium vystudoval, jak říká, z nerozhodnosti a pedagogická fakulta je náplastí, že neabsolvoval jednooborovou psychologii. Angličtina jako obor mu rovněž sedí a po sedmi letech ve školství a devatenácti v průmyslu opět kotví ve školství.

„A jinak?“ ptá se zpovědník.

„Jeden pokus o manželství, syn. Se současnou partnerkou začínáme šestnáctý rok.“

„Přejdeme k literatuře?“

„Proč ne. První drama jsem napsal v sedmi letech na obstarožním psacím stroji a první básně jako *náctiletý*. Jednu otiskli v *Hostu*. Dvakrát jsem žádal o hodnocení veršů Jiřího Žáčka a dvakrát dostal hezké a podnětné odpovědi.“

„Lze je přiblížit?“

„Jasně. Tenkrát ještě chodily poštou dopisy, tak jsem netrpělivě trhal obálku. Pan Žáček mě neodbyl větou o potřebě praxe, naopak. Napsal, co ze zaslaných věcí se mu víc líbí a proč, a doporučil mi hodně číst. Úplně jsem tehdy nechápal, proč mám číst, když chci psát, ale dnes už to vím.“

„Co jste to tenkrát vytvořil za drama? Dochovala se aspoň část?“

„Bylo to jen pár vět a stejně jsem je psal na psacím stroji asi hodinu. Jmenovalo se to *Vlci a lišky* a myslím, že spolu bojovali.“

„Co si představit jako devatenáct let mimo školství a nakolik to bylo/nebylo pohodou?“

„Pořád se jednalo o vzdělávání lidí, ale více či méně dospělých. Moje pozice se jmenovaly různě a ve většině případů to bylo v rámci průmyslových závodů. Pohoda to moc často nebyla.“

„Proč?“

„Lidi, kteří chodí do práce, si většinou nemyslí, že by se potřebovali v něčem vzdělávat.“

Ondřej Klekner napsal taky dvě „sady“ povídek a úspěch měla především *Čajová konvice*, nad kterou mu čtenáři přímo provolávali slávu a u níž předpovídali „nového Stephena Kinga“, a to v Čechách. **„A to se opravdu stalo, Ondřeji?“**

Přítakává. „I jinak nerozumně reagovali.“

„Avšak sám si *Konvici* teprve dám. Lze přiblížit, z čeho sestává a co ji inspirovalo?“

„*Čajová konvice* je příběh o ohrožované rodině a malé situaci, která ve velkém dokáže ovlivnit naše životy. Z příběhu prozradím jen to, že se hlavní část odehrává u rodinného jídelního stolu.“

A vedle toho napsal Ondřej Klekner dvě „novely o lidech“ nazvané *Na střeších*. Jde o záměrně naivní nebo naivistické příběhy – o létání a dobrodružstvích, ale i rodinných vazbách. **„Přiblížte je víc.“**

„Prvním podnětem bylo přečtení tehdy vysoce módní *Šifry mistra Leonarda*. Ne snad námětem a ani ne kvalitou, ale hodně mě zaujala dynamika kratších, střídajících se částí. Čtenář má před očima víceméně všechny dějové linky najednou. Tempo neklesá tak rychle jako u knížek, kde jeden děj běží na sto padesáti stranách, aby začal druhý. Co se obsahu *Na střeších* týče, jde o příběh lidí se schopností létat. Na pozadí opět jde o rodinu a vztahy.“

„Co bylo dál?“

„Pokud o sobě zkusím hovořit v třetí osobě, jen řeknu, že se Ondřej rozhlížel po literárních serverech a nejmilejším se mu stala *LiTerra*. A ne pouze tam ho znají pod pseudonymem Andrew Maxwell.“

„Dokážete si vybavit, jak jste na pseudonym přišel?“

„Bylo mi asi čtrnáct, měl jsem touhu být světový a všiml si, jak důležité je jméno. To, jak zní, jak snadno se dá zapamatovat. I když si myslím, že i to se v běhu dějin mění. Dneska by se asi snadněji prosadil Václav Jébavý než Otokar Březina. Já přeložil Ondřeje do angličtiny a rozhodl se, že budu psát maximálně dobře. Tak to vzniklo. Andrew Maxwell. Dneska cítím, že už to ztratilo ten lesk, ale další jméno už si asi vymýšlet nebudu.“

Ondřej Klekner je i čtenář a mj. miluje knižní série. Tvoří i vlastní – o jednom soukromém očku. Frank Downer jezdí v AMC Matador a rozhazuje po okolí plnými hrstmi vtipy i záporáky. **„Příhody toho pátrače se, Ondřeji, neodehrávají v Čechách?“**

„Je to Amerika, priznávám bez mučení. Asi mi to k tématu o kousek víc sedělo.“

„Zabil Frank hodně lidí?“

„Mám v hlavě víc příběhů, než už bylo o Frankovi napsáno, takže vím víc než čtenáři, ale odpovím kulantně: snaží se zabíjení vyhubit.“

Ne-li nejširší, aspoň širší veřejnosti bude patrně nejznámější a nejbližší Ondřejova kniha *Jak se žije s gurmánkou*. Jak název napovídá, je o tom, jak se žije s gurmánkou. **„Tady opravdu nechci být indiskrétní a vstupovat za vámi do čínské restaurace, například, ale není nakonec gurmánkou vaše paní?“**

„Je. Ale není samozvanou gurmánkou, titul získala od širšího okruhu přátel a známých díky svojí lásce k vaření a záběru znalostí a dovedností s tím spojených.“

„Sám gurmánem nejste?“

„Já sním všechno. Skoro. A neuvařím nic. Ale ještě to zkusím, slibuju.“

Ondřej Klekner píše science-fiction i horory, ale taky hudební texty, příběhy pro děti. Především ho však nepustily ani básně. **„Navrhuji, abyste jednu vpravil i sem. Nemusí souviset s ničím, i když může, a může to být báseň zbrusu nová, ale klidně prastará.“**

„Bruslaři

Bruslaři říční jsou ohrožený druh
pánbůh ti pod nohy nakreslí modrý pruh
mráz lepší úsměvy pod nosy tichých buků
uříznou zatačku kolena divých kluků

do prstů chlad, do očí klid se vpije
u krbu pozdní večer, šálí tě nostalgii
zase jsi tam, zima ti mokří vlasy
na zemi bruslař sedí, ale nenařiká si...“

„Děkuji. Otázka: Existují knihy nebo autoři, kteří vás inspirovali?“

„Ross Macdonald atmosférou, Dan Brown tempem, Jaroslav Seifert poetikou drobnosti, Vítězslav Nezval nenápadnou světovostí, Jaroslav Foglar klukovskou atmosférou dobrodružství, Kingsley Amis způsobem humoru. Je toho víc.“

Otázka: „Jaký máte vztah k filmům, ať nejnovějším či starým.“

„Vždycky jsem z hloubi videopůjčoven a internetu doloval staré poklady. Zapomenuté skvosty. Samozřejmě zkouknu i nové věci, člověk chce takříkajíc zůstat v obraze. Podobný princip vyznávám u knih a hudby.“

Otázka: „Jakou preferujete hudbu?“

„Řeknu pár příkladů, spíš než abych charakterizoval skupinu. T2 – No More White Horses, Fugazi – Waiting room, Musorgskij – Obrázky z výstavy, Chumbawamba – album Anarchy, Therapy? – album Trublegum. A podobně.“

Otázka: „Nakolik opovrhujete Střediskem západočeských spisovatelů? Ano, vtip, ale upozorňuji, že Středisko patrně ztrácí kancelář a dostalo se do situace, kdy už smí stačit jediná schůze ročně. Osobně pamatuji časy (1999), kdy se schůzovalo měsíc co měsíc, a to ne byrokraticky, ale tak, že každou schůzi měl jeden autor právo něco svého číst, zarecitovat anebo dovyprávět.“

„Vtip byl dobrý, nicméně opovrhovat někým nebo něčím zrovna nepatří do mého portfolia. Na schůzi jsem zatím byl asi čtyřikrát a víc jsem mlčel, než mluvil. Ale to se zlepší, stejně jako to vaření.“

„Co vás do Střediska přivedlo, případně kdo?“

„Do Střediska mě přivedla Markéta Jansová. Řekla: *Ondro, tys skvěle psal, ještě než jsem se narodila, tak se k nám přidej*. Nebo aspoň myslím, že takhle nějak podobně to řekla.“

„Jste v jiné organizaci/spolku, i kdyby ne literárním?“

„Někdy kolem roku 2000 jsem se spolčil s podobně potrefenými chlapci a založili jsme kapelu. Název není důležitý, případně si ho nechám do dalšího rozhovoru. Vydrželo nám to asi deset let.“

„A jinak?“

„Kdysi jsem byl organizován fotbalově, pak i karatisticky, což doufám odradí případné násilníky, ale z obojího už neumím víceméně nic. Jinak se příliš nespolečuji.“

„Uměním dělat rozhovor znamená zcela vynechat sebe. Truman Capote. Poruším to a řeknu, že jsem sběratel a vlastním vše, co česky vyšlo od zmíněného už Kinga. Máte nějaké jeho oblíbené dílo?“

„Ten citát mě zaujal, to si musím pamatovat. King? Taky jsem ho zkusil. V poslední době jeho životopisné *O psaní*, nejvíc mě ale asi bavily *Řbitov zvířátek* a *Prokletí Salemu*.“

„Zajímalo by mě, zda jste se s literaturou setkal už v dětství. Za toho mého to bylo běžnější. Už následující generace však žily často jinak a například bych taky rád věděl, zda i vám jako chlapci někdo vnucoval Ferdu Mravence.“

„Já měl závislost na pobytu v knihovně a domů jsem tahal takové nálože knížek, že to nešlo unést. I na návštěvách jsem dřív anebo později zaparkoval před knihovnou a nasával aspoň atmosféru z obalů. Sekora mě uchvátil především *Ferdovým slabikářem*. Elen se vesele veze s jelenem přes celé meze.“

„Setkal jste se nějakým způsobem i s Foglarem?“

„Děkuju za ten dotaz. Mě fascinovala Stínadla a příběhy o nich, naopak *Hochy od Bobří řeky* jsem nepřekousl ani napodruhé. A měli jsme doma všechny originální sešity s komiksy *Rychlých šípů*. Ta dobrodružství mezi ohradami, v temných sklepích a studených uličkách, ten důraz na spravedlnost a přátelství mě určitě v dobrém poznamenaly a křičte si na mě, bijte si mě, mučte si mě chlebovou polívkou a stejně jsem nejšťastnějším chlapcem na světě, vždyť jsem viděl Rychlé šípy!“

„Jaký máte názor na Sherlocka Holmese?“

„Jeden z mých vzorů. Miluju. Od té doby už jenom Nero Wolfe oslovil moje srdce stejně silně.“

„Co si myslíte o verneovkách a máte nějaký vztah k mayovkám?“

„Verneovky jsem strašně chtěl číst, protože je přece kluci milují; ale mě nebavily. Nevím proč, vlastně. Mayovky, to je jiná kapitola. Snad i víc jsem hltal příběhy Kara ben Nemsího než Vinetoua. Je Kara ben Nemsí stejná postava jako Old Shatterhand?“

„Ano, to víme oba. Jaký máte názor na Cimrmana?“

„Legendární humor, legendární hlášky. Ale nemám tak najeto, abych citoval. Podobně jsem dlouho zanedbával *Červeného trpaslíka*.“

„Co se vám vybaví při slovech malíř a spisovatel Josef Lada?“

„Dřív jsem ho trochu podceňoval, jeho dílo pro mě bylo synonymem naivní až nucené, romantické krásy, když jsem se ale zamiloval do starých časů, už to v jeho obrázcích vidím.“

„Byl byste za nějakých podmínek s to emigrovat z této země, a kdybyste si mohl vybrat, kam?“

„Už jsme o tom uvažovali. Jen jsme s partnerkou, řekněme, v geografických preferencích neshodní. Já říkal Skotsko, ona teplé kraje. Tak nevím, ale máme kamaráda na Kostarice, tak možná by se to dalo zkusit tam.“

„Není tento rozhovor už moc dlouhý?“

„Partnerka říká, že to je moc dlouhé a někde příliš osobní či otevřené, ale nemám zkušenost a možná si nechám poradit od vás.“

„Tohle je vždycky věc názoru a mně se to navíc zdá i dost korektní. Bohužel. To může být i chyba. A jeden musí vnímat vlastní potřebu exhibování, nebo naopak držení se zpět. Na to není rady, je to věc osobnosti a toho, jak cítí. František Čech exhiboval a to neznámá, že tvořil jen blbosti, a Salinger se celý život schovával, ale ještě to neznámá, že za tu dobu něco dalšího kloudného vytvořil.“

„Já byl vždycky bojovníkem se sebou samým. Introvert, který zpívá v punk-rockové kapele, tichý pedagog překřikující hordy mládežníků. Takže pokud je teď rozhodnutí na mě, navrhuju to ukončit, i když mě ten rozhovor docela dost bavil. A samozřejmě, pokud přijde sto padesát dopisů s žádostí o pokračování, nějak se určitě opět domluvíme. Děkuji za pozvání a za milé povídání.“

(30. 1. 2026)

**Uzávěrka příštích barevných Listů je 23. 2. 2026. Těšíme se na Vaše příspěvky!
(V elektronické podobě potěší...)**

KONTAKT:

Ason-klub při Knihovně města Plzně, p. o., B. Smetany 13, 301 00 Plzeň,
tel.: 378 038 200, mobil (SMS): 724 253 627,
e-mail: asonklub@plzen.eu; <http://www.knihovna.plzen.eu>
